6. Александрия. Слѣзло низко
слънце въ палмитѣ трае.
Бѣла леди пие уиски
и скучае.
Босоного хлапе иде,
иде къдраво чернокоже
и предлага бѣли миди
съ малкия си кошъ.
Мидитѣ сѫ свѣжи, прѣсни,
морски мирисъ носятъ тѣ;
и какъ смѣшно, какъ чудесно
скача черното дете
(че по боситѣ крачета
пари жарката земя!) —
на играта на детето
леди отъ сърдце се смѣ.
7. Кораба закотвихме въ Босфора.
Скоро ще се върне — какъ ли ми е?
Пали вечерьта звѣздитѣ горе,
спомня моя прѣдъ и твоето име.
Първитѣ звѣзди сѫ тука едри,
както надъ Пиринскитѣ гори.
Залѣзътъ гори широко въ кедритѣ,
въ мраморнитѣ джамии гори.
А било е време, черно време,
тия бѣли мраморни стѣни
криели и леность и хареми
и въздишки глухи на жени.
И си мисля: ако бѣ родена ти, Ирина,
въ тъмнитѣ далечни времена,
биха те отвлѣкли отъ Пирина
като евтино купена жена.
Днесъ е друго. Други времената.
Нѣмашъ ни шалвари, ни тюрбанъ —
пѣешъ пѣсеньта на свободата
и избирашъ обичь и сѫдба.
Много бродихъ по моретата сини,
гледахъ екзотични брѣгове —
не видѣхъ по-хубавъ отъ Пирина,
не видѣхъ по-свѣтли върхове!
И се връщамъ съ любовьта голѣма
къмъ живота, тебе и Пиринъ.
Чакай ме! Привѣтъ, привѣтъ на мама
отъ любимия ѝ синъ.
8. Влакътъ гони нощьта — скорость, скорость!
Гълта въглища гладната пещь.
Телеграфнитѣ стълбове въздуха порятъ,
по дърветата — скрежъ.
Зименъ скрежъ. Вѣтрове. И пустиня.
Жерля блъвкатъ нощната жаръ.
На голѣмата черна машина
е Никола огняръ.
Пѣсеньта на свѣтлата стоманена лопата
слуша той и пълни пещьта;
а жарьта го бронзирала въ златно
да не лѣпне по него нощьта.
Дойде мигъ на свѣтла просъница —
не е ли свѣтлина отъ пещьта?
Приневѣка е слѣзнало слънцето
и говорятъ си тѣ по душа.
И невѣнътъ е станалъ по-веселъ,
а „животъ по-хубавъ отъ пѣсень!"
Но просъницата бързо изчезва:
Нѣма слънце — само пещь!
Влакътъ гони нощьта и прорѣзва
тъмнинитѣ и бѣлия скрежъ!..
9. Вѣтрътъ брѣзитѣ разлюля,
зашумяха листитѣ имъ ярки.
Иматъ си дърветата листа,
а Никола — весела другарка!
Въ стаята му влѣзе пролѣтьта,
влѣзе въ стаята сама Ирина
изъ първи пѫть на младостьта
и отпи невкусеното вино.
Но кратъкъ бѣ деня
съ любимата жена. —